

Zdravíme všechny čtenáře.

tak jsme se dočkali, jaro je tu v plné kráse. Všechno se zelená, kvete, voní a my si můžeme nechat sluncem prohřát svá po zimě prokřehlá těla. Snad se vám k tomu prohřívání bude hodit nějaké to čtení.

Naše – vaše redakce

MLADÍ HASIČI

Zdálo by se, že s příchodem zimy hasiči „za kamna vlezou“ a na cvičiště je vytáhnou až první jarní paprsky. Opak je ale pravdou. Mladá hasičská záloha se v zimním období pravidelně každý týden scházela v zasedací místnosti a připravovala se na uzlovací soutěž. A nebylo to jednoduché naučit se pět základních uzlů a navíc je ještě uvázat všechny za sebou v co nejkratším čase. Ale jak se říká „těžko na cvičišti, lehký na bojišti“, a tak mohly děti svou píli v přípravě využít ve své první uzlovací soutěži, která se konala na domácí půdě jako 1. kolo uzlování SDH Ublo. Všichni naši mladí hasiči se sešli v zasedací místnosti, aby si mezi sebou zasoutěžili o medaile a zároveň i o postup do velkého okresního finále. Nejvíce se dařilo Radkovi Geržičákovi, který si vyuzloval zlatou medaili. Druhý byl Lukáš Vávra a bronz získal Ondra Geržičák.

Tohle všechno byla zatím ale jen velká příprava, to hlavní mělo přijít až 27. března.

Na finále Velké uzlovací soutěže okresu Zlín vyrazili tři naši medailisti posílení o další trojici: Jirku Geržičáka, Liborka Punčocháře a Tomáše Geržičáka (4.- 6. místo v domácí soutěži). Do kulturního domu v Provodově přijeli nejmladší reprezentanti SDH Ublo plní rozporuplných pocitů. Tréma, nervozita z velké konkurence, to všechno bylo třeba potlačit a vyburcovat se k co nejlepšímu výkonu. Myslím si, že se to klukům podařilo.

V soutěžním poli 17-ti družstev starších žáků a 14-ti družstev mladších žáků z celého zlínského okresu se umístili starší na 13. místě a mladší dokonce na krásném 5. místě. Předběhli tak velké sbory, jako jsou Napajedla, Lípa, Želechovice, Štípa, a to je pro naši mladou generaci hasičů obrovský úspěch a velký příslib do budoucna. Zároveň je třeba vyzvednout výkon celé šestice i v soutěži jednotlivců, které se zúčastnilo 77 dětí. Kluci si vylepšili svoje osobní rekordy a vše to podtrhl Radek Geržičák krásným 13. místem.

Povzbuzením pro nás byly i dotazy přicházející od vedoucích ostatních mládežnických družstev, kde se v tak malé dědině vzalo tolik šikovných hasičů a jak je možné, že jsme dokázali poskládat družstva do obou kategorií, když se to nepodařilo ani spoustě velkých sborů.

Na závěr všem moc děkuji za reprezentaci SHD Ublo a těším se, že příští rok vyrazíme znova.

Jiří Geržičák

INFORMACE OÚ**Velkoobjemové kontejnery**

Jak jsme vás informovali v minulém čísle, od dubna byl zahájen nový provozní režim u velkoobjemových kontejnerů. Otevírací doba je vždy **ve středu 15:00 – 17:30** a **v sobotu 10:00 – 13:00**.

Obecní brigáda

V sobotu dne 9. dubna 2011 se konala každoroční obecní brigáda, která se soustředila na úklid horní části obce. Součástí úklidu byl i pořez starých a již odumřelých stromů, keřů a úklid horního hřiště. Zastupitelstvo obce si pochvalovalo velkou účast dobrovolníků, kteří mají obrovskou chuť do práce. Není se čemu divit, vždyť při práci se užije i spousta legrace. A tak by chtělo zastupitelstvo obce srdečně poděkovat všem, kteří nezapomněli a zúčastnili se. Hurá na další ročníky.

Petra Tomacová

Oprava Ubelského potoka

Lesy České republiky, s. p., Oblastní správa toků Vsetín, jako správce toků, garantuje opravu toku od mostu na dolansku po potok Lutoninka.

Opravu provádí soukromá firma NATRIX VZ, s. r. o.

Cena stavby je 2 miliony korun + DPH.

Obec Ublo nehradí ani korunu.

Stavba bude dokončena do konce července.

Jaroslav Šimek, starosta

Nebezpečný odpad

V sobotu 14. května proběhne sběr nebezpečných odpadů z domácností.

**UBELSKÉ ZAJÍMAVOSTI
MLÝNKY**

Víte, kde jsou v Uble „mlýnky“? Pokud máte v rodině malé děti, jistě víte, kde se jimi toto tolik oblíbené místo nachází. Jedná se o soustavu tří vodních mlýnků, které na odvodňovací strouze vedoucí kolem jeho zahrady vyrobil pan Lubomír Hnilica. Inspirací mu byla hlavně jeho vnoučata a sousedka paní Vlasta Polášková, která se mezi řečí zmínila o tom, jak jim tatínek, když byli malí, na potoce vyráběl dřevěné mlýnky. Pan Hnilica použil materiál „moderní doby“, konstrukce je drátěná a lopatky jeho mlýnků jsou vyrobeny z plastových lahví. Nápad, který si zaslouží obdiv nejen dětí.

Ubelský bulvár aneb Co zaslechla tetka Bětka

Zdravím vás. Zasejc za mnú došli, prej estli bych neco nese-psala. Pokaždej jim pravím, že nic nevím, nech idú za nekým iným, tře-bas za mladýma. Tí si furt cosi vypisujú na jakémsi fejsbúku, toš nech neco napíšu aj do občasníka. Co já stará osoba vám mám vykládať. Chlapiska v hospodě sa ani nepoperú, koza nikemú neutekla, ešte že sa nám aspoň rodija ty děcka, ináč nevím, o čem bych vám psala. Posledně sem sa zmínila o dvúch očekávaných príručstoch, tak enem doplním, že v tom srubu u vysílača majú Filípka a u Luboša Kovářového zasejc cérečku Adélku. No a to ešte není všeco, prej aj na podzim možeme očekávat nekolik nových občánekú. Starosto, těš sa! To bude plodný rok, abych to popsala tú moderní mluvú, toš to bude letos pro Ublo „superporodní“ rok. Enem bych chtěla vzkázat tým ubelským ogarom, když už si ty cěrky neberú, nech jich tady aj s téma robátkama přihlásija k pobytu, šak tu bývajú, tak nech z teho neco má aj tá obecní kasa! Abych sa ale nekerých nedotkla, sú aj tací, co sa aj v dnešní době ženija. Shodú okolností sú to obá Navrátilé. Michal už to má za sebú a Tomáša to čeká v létě. Prej bude v hospodě velká sláva, pravil dědek. Toš až sa to požení a narodí, tak vám zas poreferuju. Zatým sa mívajte!

Vaša Bětuša

HASIČSKÝ PLES

V sobotu 26. 2. 2011 se uskutečnil v Uble hasičský ples. Od 19 h začali přicházet první návštěvníci a pořadatelé sledovali (možná s mírnými obavami), zda se příchozím bude líbit hudba, teplota v sále, občerstvení, tombola a hlavně, zda se dobře pobaví. Snad se aspoň něco podařilo. Určitě velkým lákadlem byla tombola, kde si každý našel něco, co by si přál vyhrát – LCD televizi, kolo, medovíčky, salámy, žehličku, zákusky, hrnky, ručníky, vepřovou hlavu,díky sponzorům byla tombola opravdu pestrá a o koupi losů byl obrovský zájem. Občerstvení, teplota v sále a hudba spolu navzájem souvisely a podle plného parketu, občasných řady u baru v pekle a odhalených ramen přítomných dam se zdá, že vše probíhalo dobře. U klasické dámské volenky vzbudily velký zájem růže, ale dámy nepohrdly ani čokoládkou či trochou alkoholu. S přibývajícím hodinami se zvyšovalo nadšení hudebníků z nadšených tanečníků, kteří mnohdy doprovázeli kapelu Retro svým zpěvem. Najednou se zdálo, že ve tři hodiny ráno končit ples je docela brzy. Ale únava se už hlásila, a tak jsme se pozvolna rozcházeli ke svým domovům. Brzké ráno narušila zpráva, že dvěma návštěvníkům zmizely bundy. V Uble se přece nikdy nestalo, aby se něco ztratilo. Další den se naštěstí nedorozumění vyřešilo a bundy se vrátily zpět ke svým majitelům. Dobrou náladu tedy nic nepokazilo, a tak můžeme poděkovat všem, kteří přišli, a všem sponzorům. Pomohli nám získat peníze na koupi nových hadic, šroubení a sacího koše.

Renata Geržičáková

TITANIC PO VALAŠSKU

SOBOTA 6. březen 2011 18:00

Znáte to, budova divadla v krajském (okresním) městě svými lustry září do všech světových stran, od parkoviště cupitají na vysokých podpatcích dámy zavěšené do svých černobíle oděných protějšků škrtkách se ve vázankách. Partnerky, jejichž cesta naopak vede od zastávky MHD, ukrývají v igelitkách večerní střešičky, aby se „nenápadně“ u šaten přezuly z těch k večerním šatům naprosto nemožných, ale neklouzavých kozaček.

Přímo k budově přijíždí autobus a z jeho útrob se řine čtyřicítka kultury chtivých přespolních diváků. No, chlapů je mezi nimi jako šafránu. Většina z nich využila příležitosti, že jejich „stará“ vypadla z domu, a můžou tak bez řečí na pivo. Jó, nóbl akce, to pro ně není. Já jsem se v sobotu těšila do divadla. Původně jsem chtěla na zlínskou premiéru Kočičí hry, ale dopadlo to tak, že mě mladí, kteří přijeli až ze vzdálenosti 400 km, vzali s sebou na ochotníky. I když dceru a její kamarádku, ochotnickou režisérku, dělí cesta přes celou republiku, Plzeňáci si přece valašskou premiéru nemohli nechat ujít. Správně jsme tušili, že sál bude zaplněn k prasknutí, proto jsme si napřed udělali malou procházku a snažili se dýchat z plných plic venkovský vzduch, abychom se posléze vnořili do „Hospůdky u zemské osy“, za jejímž výčepem na nás čekal víceúčelový sál. Divadelní sobota na vesnici má oproti té městské spoustu výhod. Nemusíte přešlapovat bezradně doma před skříní a lamentovat, že nemáte co na sebe. Jednoduše vytáhnete džíný nebo šustákovky „čím víc pruhů, tím víc adidas“, nazujete tenisky a je to. Muži jsou stresu při oblékání ušetřeni dvakrát. Jednak se nemusí cpát do svatebního obleku, který už řadu let stejně nedopnou, a na krk si vázat kravatu. Ale hlavně nehrozí lamentace jejich protějšků o tom, jak která sousedka bude naparáděná v nových šatkách ze vzdáleného Tesca, do kterého on ji nikdy nechce odvézt na nákupy.

A tak jsem se i já uvelebila, tak to prrrr, to je silné slovo. Podařilo se mi urvat jedno místo na dřevěné lavici přistavené za úplně poslední řadou židlí. Vedle roztopených kamen původně zůstal prostor, do kterého se taková pryčna ještě vešla. V našem zlínském předimenzovaném divadle máme samozřejmě klimatizaci. Slouží k tomu, aby ochlazovala vzduch v sále a muži v oblecích se příliš nepotili. Ženám ve večerních róbách tím pádem modrají i pod nánosy rtének ústa a na holých pažích jim naskakuje husí kůže. Jindy je tomu naopak. Dámám je akorát a pánům stékají čůrky potu. Při vesnickém ochotnickém představení jsou si téměř všichni rovni. A to tak, že horko je všem, ale těm u kamen je vedro krapet větší.

Ono to ale vůbec nevádí, protože do sálu si každý rovnou vezme orosené točené pivo, k němu chroustá slané masné brambůrky. S vyměšováním během představení přijímaných tekutin taky problém není. Každý odchází podle potřeby. No, neodchází, prodírá se. Přestávka se nedělá, a tak pořád někdo prolézá mezi diváky s bundami a kabáty na klíně a pivem v ruce. *Na jevišti se objevil i Číňan, ale vzhledem k tomu, že se nejednalo o detektivní hru, pravidla porušena nebyla.* Čekáte divadelní kritiku? Autorem hry „Pravda o zkáze Titaniku“ je František Ringo Čech. Jeho „přínos“ českému dramatickému umění způsobený tímto kusem nehodlám komentovat, měla jsem předsevzetí napsat článek pozitivně laděný. Nelituji svého výběru. Na Kočičí hru si zajdu kdykoliv v budoucnu. Ochotnická představení na malé vesnici se asi moc nereprizují. Sál se bavil, celá obec vyšla za kulturou a po ní (ti, co se vešli do malého výčepu) rovnou na další pivo. Byla to premiéra bez těžkých parfémů, prostá jakékoliv známky snobství a předvádění se. Holt všechno má své dobré a stinné stránky. Já našla víc těch prvních.

Svatava Nováčková st.

Osvobození obce Ublo Z kroniky Františka Jaroška

Zapsáno ze vzpomínek Jana Srněnského č. 90 a Františka Jaroška č. 78.

Odboj zde začal na podzim 1944. Hlavní štáb partyzánského oddílu byl jednu dobu i v obci u Kajše Jana č. 36. Přišli dva ruští partyzáni Vasil a Petr, kteří hledali místo pro bunkr. Ten jsme udělali nejdříve pod stodolou, ale ten nevyhovoval, protože přes den se tam nedalo topit, poněvadž kouř by bylo vidět. Tak se udělal druhý ve sklepě, který potom vydržel až do konce. Byla to velká výhoda. Topení šlo přímo do komína a elektrika tam byla také zavedena.

Jednou zatkl partyzáni 3 maďarské důstojníky, které převedli nejdříve na paseky k Jaroškom a pak do bunkru ke Kajšom. Odtud je v noci převedli na Hovořákovy paseky, odkud jim jeden utekl. Dostal se do Jasenné do hospody u Kalendů a

volal na gestapo. Jenže si to popletl a popis, který udal, hledali v Jasenné. Ale dlouho to netrvalo a dělali štáry i v Uble, kde se usídlili gestapáci ve škole. Ale odboj pokračoval nadále.

Po vypálení Ploštiny se do obce odstěhovalo kolem 150 partyzánů, které jsme museli živit. Byli rozděleni po staveních a po vypálení Prlova se zdržovali nejvíce u Kajšů č. 36 (na 40 partyzánů); Šimka Jana 71 a Tomance Jana 57. Němci už věděli, že v Uble jsou partyzáni, a proto chystali vypálení obce. Vizovský doktor Lapeš poslal do Ubla vzkaz, kdo se cítí, že by mohl být stíhán Němci, kteří se chystali několikrát na obhlídku obce, aby opustili obydlí. Takže jsme často utíkali do úkrytů, které jsme měli v horách.

Jednu z historek mi řekl Jan Srněnský:

Jakmile jsme dostali zprávu od dr. Lapeše a později i od velitele Kurtina poprvé, hned ten večer jsem začal schovávat proviant na zahradě. Vtom slyším kroky po cestě k nám a německou řeč, tak jsem se rozhodl, že začnu prchat do blízké dráhy. (Tehdy jsem bydlel na č. 88.) Odtud směrem na „Vrhůru“. Oni utíkali za mnou. Utíkal jsem směrem k Bratřejovu, a když jsem zjistil, že už mne nikdo nepronásleduje, vracel jsem se druhou stranou dědiny zpět. Stavil jsem se u Kajšů č. 3, ale tam byla tma. Tak jsem přes zahrady přešel ke Geržům č. 7, kde jsem se umyl. Zeptal jsem se, kde jsou chlapi. Ti nebyly doma, tak jsem zůstal venku a poslouchal. Stále jsem slyšel, že se něco děje. V tom se vrátil Jan Geržů domů s úsměvem na tváři a říká: „Pusté je obsazené Rusi, nic se nestane.“ Tak jsem tam zůstal až do rána. Když jsem se vracel domů, prochodil jsem přes samou kontrolu. Už jsem byl asi 100 m od chalupy a zastavila mne hlídka. Nechtěl mne pustit, i když jsem mu vysvětloval, že tam bydlím, a tak šel se mnou. Vešel jsem do světnice a tam hned mne objal německý partyzán, který vím, se jmenoval Thoni. Tak jsem mu vyprávěl, co se mi večer přihodilo, a nakonec jsem zjistil, že jsem utíkal před partyzány.

Vzpomíná František Jarošek (nejstarší):

Ve středu večer 3. května 1945 jsem šel se zprávou pro majora Knóla, který byl na Vizovských pasekách u Hamšů. Předal jsem mu zprávu, a že se vydám vrchem přes kopce do Bratřejova. Pršelo, a tak jsem měl oblečený gumový kabát. Vyšel jsem na kopec a slyšel jsem na Baráku velkou střelbu. Ale vtom jsem zaslechl tlumenou střelbu i z druhé strany od Chrástěšova. Zalehl jsem a zjistil, že ta patří mně. Odplazil jsem se a utekl domů.

Časně ráno přiběhl k nám soused A. Polách č. 49 a bouchal moc na okno. Vstal jsem a on volá, ať honem jdu poslechnout, v Lutonině hrají naši hymnu. Vzal jsem dalekohled a rychle jsme se šli dívat na Lutoninu. Bylo tam veselo a plno Rusů. Zběhli jsme do dědiny ke Jašovi č. 36. Sešli jsme se pak u školy. Ale zanedlouho přiběhl posel od Bratřejova, nepamatuji si, kdo, že na Ublo od Chrámečného postupuje asi 70 Němců po zuby ozbrojených. Tak chlapi, co měli flinty v dědině, se stáhli hned na Valušňu, jak se říká kopci nad Chrámečným. Partyzáni v ten den nebyli v obci, protože byli na akcích ve Vizovských horách.

Ted' jsme jednali, že musíme pro Rusy do Lutoniny a vtom přijeli od Pozdětchova na kolech dva občané z Lutoniny Jiří Bělík a Štalmach František, které jsme hned poslali pro ně. Zanedlouho, asi kolem 9. hodiny ráno 4. května, přijeli s koňma a minomety a přišlo pěšky asi 30 ruských vojáků. Zakopali rychle za naší pomoci minomety na zahradě před školou u domu č. 1 a zahájili palbu na postupující Němce. Těžký kulomet zakopali nad kravínem v „Srněnské špici“ a pálili i z něho. Ostatní vojáci a občané stříleli ve „Valušni“. Němci se stáhli na Chrámečné, kde byli zajati.

Ze vzpomínek Františka Jaroška (ml.):

Já jsem se spolu s partyzány zúčastnil osvobozování Vizovic v „Matovém žlebě“ pod Barákem, kde padl taky Vasil. Odřízli

jsme Němcům cestu a ti postupovali žlebem. Tak jsme obsadili i žleb. Začali jsme v 16. hodin 3. května a přestřelka trvala až do rozednění 4. května. Zde nastal velký zmatek, protože přestaly fungovat spojky, a tak ruské vojska střílely do partyzánů a opačně. Pak se to vše vyjasnilo a po velkých obětech hlavně maďarských partyzánů, kterých padlo kolem 20, jsme se stáhli na Chrámečné, kde jsme zajali Němce, kteří se ukrývali v hospodě a ve stodole. Zde taky padlo 5 partyzánů. Na odplatu partyzáni pověsili 5 vlasovců ve vizovském zámku. Padlí partyzáni byli pochováni ve Vizovicích.

Ten den 4. května Rusi zakopali v Uble dvě děla, které přivezli od Bratřejov. Jedno bylo zakopáno ve „Vrhůře“ a druhé u Kajšů č. 21. Zůstali zde 3 dny. Na „Křibě“ byly zakopány minomety a těžké kulomety a jejich obsluha chodila po okolí shánět jídlo. Jednou přišel voják a sháněl jídlo, dali jsme mu chleba a mléko. Druhý den přišel zase, a protože se mu líbila moje sestra Lida, chodil k nám často. Otec musel Lidu poslat do dědiny. Byli to Ukrajinci, protože jsme se s něma dobře domluvili. Nevím, co by se stalo, nebýt včasné pomoci ruské armády. Asi by obec dopadla tak jako Ploština či Prlov nebo Vařákovy paseky. Proto čest jejich památce a věřel díky našim osvoboditelům.

Zapsal František Jarošek nejmladší v březnu 1975.

Setkávání maminek

Srdečně zveme všechny maminky nejen na mateřské dovolené k pravidelnému setkávání v Jasenné v klubovně u fary ČCE ve středu od 10.00 hod. do 11.30 hod. Společně si povídáme o radostech i strastech mateřství a rodičovství. Děti mohou vařit v dětské kuchyňce, stavět hrady z kostek, malovat na tabuli, postavit vláčkodráhu nebo dovádět na zahradě.

Podrobnější informace: Blanka Macková, tel. 775 608 341

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Jiří Geržičák,
Petra Tomancová, Jana Navrátilová

Foto: Jarmila Šimková, Jiří Geržičák, Srha